

mig Hunde som uønskede Træddyr for Sporvogne. Jeg erkender nu ikke, at Hunde høre hjemme under Træddyrenes Klasse, saa det er tvivlsomt, om man opnaar dette ved Vædringsforslaget. Men som sagt, jeg skal ikke indvende noget imod, at Heste ombyttes med Træddyr. Det er ikke noget videre kont Udtryk i Loven, men der er naturligvis ikke det mindste i Bejen derved. Vædringsforslag under Nr. 2 skal jeg ikke indvende noget imod, og Nr. 3 er jo kun en Følge af Nr. 2. Vædringsforslag under Nr. 4 gaar kun ud paa mere bestemt at præcisere, hvilken Ret Kommunen har; saa det skal jeg heller ikke have noget imod. Ved Vædringsforslagene under Nr. 5 mente den ærede Ordfører, at man var kommen til en bestemt Regel for, hvorledes der skulde forholdes med Anvættelsen af Godtgørelser. Det kan jeg ikke erkende. Den første Del, nemlig at Godtgørelsen skal fastsættes af uønskede inden Retten udmeldte Mænd, følger af sig selv. Saa følger der en Regel, der siger: "Til Grundlag for Vædringen bliver at lægge den Værdi, Genstandene have i Udløsningsøjeblikket under Hensyntagen til deres Anvendelse ved Sporvejens Drift". Det nærmer sig i alt Fald til Regeringens Forslag. Men saa tilføjes der: "Værdien vil saaledes blive at ansætte til det Beløb, som det paagældende Anlæg med Tilbehør skønnes i Udløsningsøjeblikket at ville koste fra nyt af, med Fradrag af en passende Godtgørelse for Slid". Men det er virkelig en anden Regel end den, der staar oven over, efter hvilken der skal tages Hensyn til Genstandenes Anvendelse ved Sporvejens Drift; saa jeg tror ikke, denne Redaktion er heldig. Jeg tror, at hvis man vil have det sidste Stykke, at der i Udløsningsøjeblikket skal skønnes over, hvad vedkommende Sager vilde koste fra nyt, maa man nøjes med det, og saa maa det mellemste Stykke om Værdien med Hensyn til Sporvejens Drift gaa ud. Saa har man en kurant Regel, der siger: Til Grundlag for Vædringen bliver at lægge den Værdi, det paagældende Anlæg med Tilbehør skønnes i Udløsningsøjeblikket at ville koste fra nyt af med Fradrag af en passende Godtgørelse for Slid. Det er en Regel, jeg kan forstaa. Men at man blander de to Ting sammen, kan jeg ikke forstaa. Jeg tror, at Vædringsmændene ville komme i den største Forlegenhed, hvis man vil beholde begge de omtalte Passus. Hvis man vil nøjes med den sidste, som jeg for Retten ikke sværmer for, men som jeg dog ikke skal modsætte mig, har man en Regel, der er forstaaelig og klar. Vædringsforslaget under Nr. 7, at de 5 pCt. forhøjes

til 10, har jeg allerede omtalt i de almindelige Bemærkninger, og jeg skal ikke dvæle videre derved. Vædringsforslagene under Nr. 8, 9, 12 og 13 ere jo tagne tilbage, saa der er altsaa nu kun Nr. 10 og Nr. 11 tilbage.

Vædringsforslag under Nr. 10 bemærker Ministeren for offentlige Arbejder til ved deraf fremkommen Begæring at forlænge den Sporvejskoncession, der udløber forinden 1902, indtil Udgangen af nævnte Aar, paa Vilkaar, der hvare til dem, der danne Grundlaget for de i senere Aar givne Koncessioner. Jeg synes ikke, det er ret kløveligt at sætte dette ind i Lovforslaget. S. og for sig erkender jeg, at Forholdene kunne komme til at stille sig saaledes, at det kan være nødvendigt at have en Regel for dette Tilfælde, vi ville nemlig let komme til at staa i en overmaade uønskelig Stilling, hvis Lovforslaget ikke bliver færdigt saaledes, at man kan komme til anden Regel end den nugældende, som vi ikke kunne bruge; jeg har i og for sig ikke noget imod, hvad der staar her, det er ret billigt, og jeg antager, at man ogsaa vil komme til at gaa den Vej. Men hvis man ellers tænker sig at kunne gennemføre Lovforslaget, finder jeg det ikke fornødent at give saadanne udtrykslige Regler for ganske specielle Tilfælde, idet man dog vistnok bør stole paa, at Ministeriet og Kommunen ville tage passende Hensyn til det Tilfælde, at det meget let kan komme til at stille sig saaledes, at Koncessionen for vedkommende Selskab bør udløbe samtidig med de fleste andre Koncessioner, nemlig 1902. Jeg er altsaa ikke principielt uenig med de ærede Medlemmer, der have stillet dette Forslag, men jeg mener kun, at det ikke ser rigtig godt ud. Tilbage har jeg kun at udtale mig om Vædringsforslag Nr. 11, som gaar ud paa, at den Bestemmelse, der staar i Lovforslaget, at i visse Tilfælde skal Lovgivningsmagtens Bestemmelse paataldes, staar udgaa. Heller ikke derimod kan jeg rejse nogen videre Indvending, thi det er mit Overbevisning, at hvad enten den Bestemmelse bliver staaende eller gaar ud, blive Reglen den samme, man bliver nødt til at gaa til Lovgivningsmagten i begge Tilfælde.

Slutning: Da jeg bad om Ordet, sa den ærede Minister tog Ordet, har jeg nu ikke ret meget at tilføje, da den ærede Minister har givet os en Vejledning, som vist nok var temmelig nødvendig, til Forstaelse af Lovforslaget og Vædringerne. Jeg skal ikke nægte, at det synes noget mærkeligt,